

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 230/2019-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, Lachova 32, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 z r u š u j e a v e c v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania spolu v sume 326,66 € (slovom tristošesťdesiatšesť eur a šesťdesiatšesť centov) na účet právnej zástupkyne JUDr. Libuše Dočkalovej, Lachova 32, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že trestné stíhanie sťažovateľa vedené pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona bolo zastavené uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor špeciálnej prokuratúry“) č. k. VII/2 Gv 88/15/1000-37 z 2. septembra 2015 z dôvodu, že sťažovateľ nebol v čase činu pre nepříčetnosť trestne zodpovedný.

Na základe návrhu prokurátora špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 88/15/1000-42 zo 16. októbra 2015 Špecializovaný trestný súd (ďalej len „špecializovaný súd“) uznesením sp. zn. PK-2Nt 3/2015 z 10. decembra 2015 rozhodol podľa § 299 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný

poriadok“), § 83 ods. 1 písm. b) Trestného zákona o zhabaní veci – peňažnej sumy 3 500 € patriacej sťažovateľovi, lebo vec patrí páchatel'ovi, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, a zároveň rozhodol, že podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom zhabanej veci stáva Slovenská republika.

Proti uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu z 20. apríla 2016 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 sťažovateľ v podstatnom namieta, že najvyšší súd ako sťažnostný súd sa vôbec nezaoberal jeho rozhodujúcimi námietkami o porušení práva na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti poukazuje na to, že aj podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sa najvyšší súd ako sťažnostný súd dopustil pochybenia, keď pri vyhodnocovaní splnenia podmienok na uloženie predmetného ochranného opatrenia namiesto toho, aby vzhľadom na zrejmé nedostatky v konaní a rozhodnutí špecializovaného súdu jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, ignoroval námietky sťažovateľa dôvodne spochybňujúce splnenie zákonom ustanovených podmienok na uloženie zhabania veci.

4. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018 sťažovateľ v podstatnom namieta, že najvyšší súd ako dovolací súd napriek závažným zisteniam o porušení práva na spravodlivé súdne konanie ponechal v platnosti dovolaním napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016.

Podľa názoru sťažovateľa na odmietnutie dovolania dovolacím súdom neboli splnené zákonné podmienky. Sťažovateľ nesúhlasí s tým, že aj keď dovolací súd vytkol predchádzajúcim súdnym rozhodnutiam viaceré formálne i materiálne nedostatky, sám žiadnu nápravu nevykonával, čo má podľa názoru sťažovateľa za následok, že rozhodnutie dovolacieho súdu je nepreskúmateľné a neudržateľné.

5. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo

a) napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016, keďže podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd ako sťažnostný súd arbitrárne – bez toho, aby dal odpoveď na podstatné sťažnostné námietky – ako nedôvodnú zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu o zhabaní veci;

b) napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018, keďže podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd ako dovolací súd arbitrárne – napriek zisteniu viacerých zásadných formálnych i materiálnych nedostatkov v predchádzajúcich súdnych rozhodnutiach – sám žiadnu nápravu nevykonal, ale dovolanie sťažovateľa odmietol.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17.12.2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo porušil práva [REDAKOVANÉ] garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20.4.2016 a konaním, ktoré mu predchádzalo porušil práva [REDAKOVANÉ] garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17.12.2018 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20.4.2016 sa zrušujú a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

4. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc euro), ktoré je mu Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 326,66 € (za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia a sťažnosť 307 € + režijný paušál 19,60 €), ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Libuše Dočkalovej... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

7. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval najvyšší súd, aby sa vyjadril k ústavnej sťažnosti a možnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci.

8.1 V podaní doručenom ústavnému súdu 15. októbra 2019 podpredsedníčka najvyššieho súdu odkázala na priložené vyjadrenie predsedu senátu najvyššieho súdu JUDr. Petra Szaba (ďalej len „predseda senátu“), v ktorom v podstatnom uviedol, že dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 TdoV 8/2016 na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2018 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je podľa názoru predsedu senátu ani svojvoľné, ani arbitrárne a neporušuje ani právo na spravodlivý proces, pretože v rámci uplatnených dovolacích dôvodov, ktorými je dovolací súd viazaný, dáva primeranú a dostatočnú odpoveď na všetky otázky, ktoré bolo potrebné riešiť. K dôvodom rozhodnutia sa predseda senátu bližšie vyjadriť nevedel, keďže nemal k dispozícii základný trestný spis súdu prvého stupňa. Vychádzajúc z už uvedeného, predseda senátu konštatoval, že zo strany senátu nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, a preto považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľa za vecne neopodstatnenú a napriek jej prijatiu na ďalšie konanie ju navrhol zamietnuť.

8.2 Podpredsedníčka najvyššieho súdu vo svojom podaní zároveň uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

9.1 Ústavný súd zaslal sťažovateľovi vyjadrenie najvyššieho súdu a oznámil mu, že má možnosť vyjadriť sa k nemu. Ústavný súd zároveň sťažovateľa vyzval, aby sa vyjadril k možnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci.

9.2 Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v podaní doručenom ústavnému súdu 23. októbra 2019 k vyjadreniu najvyššieho súdu v podstatnom uviedol, že vyjadrenie predsedu senátu nereflektuje zásadné námietky sťažovateľa uvedené v ústavnej sťažnosti. Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutia konajúcich súdov vrátane uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018 nie sú ako celok konzistentné pre konštruktívnu kritiku dovolacieho súdu na adresu ostatných súdov, ktorej však nezodpovedá výsledok preskúmania pojatý do výrokovej časti uznesenia sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018. Zistené nedostatky nestačí len konštatovať, ale v záujme dodržania základných princípov trestného konania treba z nich vyvodiť príslušné konzekvencie, čo sa v danom prípade nestalo. Závery o arbitrárnosti preskúmaných rozhodnutí, ktoré sa nepremietnu vo výrokovej časti rozhodnutia dovolacieho súdu, svedčia o arbitrárnosti rozhodnutia dovolacieho súdu na rovnakom princípe. Pre konanie o sťažnosti je významné zistenie dovolacieho súdu, že rozhodovacou činnosťou konajúcich súdov bol porušený zákon. Zároveň to svedčí o tom, že došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa. Napadnuté uznesenie dovolacieho súdu je tiež dôkazom o tom, že konajúce súdy rozhodovali jednostranne v neprospech sťažovateľa a bez zohľadnenia jeho argumentov a dôkazov svedčiacich v jeho prospech. Sťažovateľ vzhľadom na uvedené navrhol, aby ústavný súd jeho ústavnej sťažnosti vyhovel.

9.3 Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vo svojom podaní zároveň uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

14. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Do 28. februára 2019 upravoval konanie pred ústavným súdom zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251.

16. Podľa § 246 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

Podľa § 246 ods. 2 zákona o ústavnom súde právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

17. Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania, ktorý prijal na ďalšie konanie, doručí ostatným účastníkom konania a zúčastnenej osobe s výzvou na vyjadrenie v lehote, ktorú určí.

18. Podľa § 58 ods. 1 písm. f) zákona o ústavnom súde sa ústne pojednávanie uskutočňuje v konaní o ústavnej sťažnosti. Podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania môže ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustiť, ak od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

19. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

IV.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

21. Ako už bolo uvedené v bode 5, podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to

a) napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016, keďže podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd ako sťažnostný súd arbitrárne – bez toho, aby dal odpoveď na podstatné sťažnostné námietky – ako nedôvodnú zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu o zhabaní veci;

b) napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018, keďže podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd ako dovolací súd arbitrárne – napriek zisteniu viacerých zásadných formálnych i materiálnych nedostatkov v predchádzajúcich súdnych rozhodnutiach – sám žiadnu nápravu nevykonal, ale dovolanie sťažovateľa odmietol.

22. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

23. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej).

24. Integrovanou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

25. V obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

26. Vychádzajúc z týchto základných princípov, pristúpil ústavný súd k preskúmaniu sťažovateľom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu.

IV.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016

27. Najvyšší súd ako sťažnostný súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu o zhabaní veci podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol. Podľa názoru sťažovateľa je toto uznesenie najvyššieho súdu arbitrárne, keďže najvyšší súd ako sťažnostný súd v ňom nedal odpoveď na jeho podstatné sťažnostné námietky. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal, že na toto zásadné pochybenie najvyššieho súdu

ako sťažnostného súdu jednoznačne poukázal aj najvyšší súd ako dovolací súd v uznesení sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018, ktorým rozhodol o dovolaní proti uzneseniu najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016.

28. V rámci ústavného prieskumu sťažovateľom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 ústavný súd vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa považuje za potrebné najprv priblížiť časť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018, na ktorú sťažovateľ na podporu svojho tvrdenia o arbitrárnosti predmetného uznesenia najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu odkázal.

29. Najvyšší súd ako dovolací súd vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 v prvom rade konštatoval, že najvyšší súd ako sťažnostný súd pri svojom rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu špecializovaného súdu nepostupoval v súlade s § 192 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý mu ako nadriadenému orgánu ukladá preskúmať správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, keď, konajúc zároveň v rozpore s § 176 ods. 2 Trestného poriadku, v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nereflektoval žiadne z relevantných tvrdení sťažovateľa, následkom čoho ostali všetky otázky, ktoré sťažovateľ považoval za sporné, nezodpovedané. Tvrdenie sťažovateľa o nepreukázaní jeho vlastníctva k zhabaným veciam, ktoré bolo obsahom podanej sťažnosti, je pritom výhradou, ktorá, zásadným spôsobom spochybňujúc naplnenie zákonom ustanovených podmienok na uloženie predmetného ochranného opatrenia, nepochybne bola spôsobilá privodiť zmenu prvostupňového rozhodnutia v prospech sťažovateľa. Najvyšší súd ako sťažnostný súd mu napriek tomu v odôvodnení svojho rozhodnutia nevenoval žiadnu pozornosť a tento nedostatok jeho rozhodnutia nemožno v danom prípade preklenúť ani pravidlom, v zmysle ktorého v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je potrebné interpretovať ich vo vzájomnej súvislosti, keďže ani odôvodnenie rozhodnutia špecializovaného súdu rozhodujúceho v prvom stupni nezodpovedá kritériám § 176 ods. 2 Trestného poriadku, keď síce obsahuje konštatovanie skutočností považovaných za dokázané aj výpočet vykonaných dôkazov, avšak mlčí

o úvahách, ktorými sa konajúci súd spravoval pri ich hodnotení, ako aj o právnych úvahách, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti.

Odôvodnenie rozhodnutí špecializovaného súdu, ako aj najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu je všeobecné bez akejkoľvek konkretizácie, ktorá by zohľadňovala špecifické okolnosti daného prípadu spočívajúce prinajmenšom v skutočnosti, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke zhabaných peňazí došlo v ten istý deň, v ktorý sťažovateľ podľa záveru ustanovených znalcov trpel duševnou poruchou, v dôsledku ktorej nemohol ovládať svoje konanie a rozpoznať jeho spoločenské nebezpečenstvo. Z uvedených dôvodov dovolaním napadnuté rozhodnutia vyznievajú nepresvedčivo, pôsobia neúplne a obzvlášť rozhodnutie najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu vykazuje zreteľné prvky arbitrárnosti, a tak je vo svojej podstate nepreskúmateľné. V tejto súvislosti však najvyšší súd ako dovolací súd zároveň zdôraznil, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa aj prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (III. ÚS 83/09), a pritom dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku).

Najvyšší súd ako dovolací súd zároveň konštatoval, že v prejednávanej veci tým, že konajúce súdy nedali sťažovateľovi odpoveď na žiadnu z jeho relevantných otázok a vôbec nereagovali na žiadnu z ním uplatnených výhrad, pochybili a rezignovali na požiadavky presvedčivosti, úplnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu je v danej veci nedostatok náležitého odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu evidentný a navyše je celkom zrejme dôsledkom a vonkajším prejavom skutočnosti, že konajúce súdy nepostupovali pri svojom rozhodovaní v intenciách zákonných ustanovení upravujúcich ukladanie ochranných opatrení. Pochybenia v tomto smere sa dopustil predovšetkým najvyšší súd ako sťažnostný súd, ktorý napriek upozorneniu zo strany sťažovateľa na pochybenia špecializovaného súdu pri vyhodnocovaní splnenia podmienok na uloženie predmetného ochranného opatrenia namiesto toho, aby vzhľadom na zrejmé nedostatky v konaní a rozhodnutí špecializovaného súdu jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil

na ďalšie konanie a rozhodnutie, ignoroval námietky sťažovateľa dôvodne spochybňujúce splnenie zákonom ustanovených podmienok na uloženie zhabania veci.

Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd ako dovolací súd poukázal aj na ústavnoprávny rozmer tohto nedostatku napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu, keďže ústavný súd (obdobne ako ESLP) vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04 a i.). Potreba náležite odôvodniť rozhodnutie orgánu verejnej moci je daná vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že jeho postup a rozhodnutie nie sú arbitrárne, neprehľadné a že jeho postup a rozhodovanie súdu sú kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09). Podcenenie povinnosti súdu vytvoriť presvedčivé rozhodnutie, ktoré spĺňa parametre zákonnosti a ústavnosti, zreteľne vyvoláva účinky arbitrárnosti a porušenia základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 sa ústavný súd stotožňuje s už uvedenými zisteniami, ku ktorým dospel najvyšší súd ako dovolací súd v uznesení sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018, t. j. ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd ako sťažnostný súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 náležite nezaoberal zásadnými námietkami sťažovateľa dôvodne spochybňujúcimi splnenie zákonom ustanovených podmienok na uloženie ochranného opatrenia zhabania veci sťažovateľovi, resp. úplne ich ignoroval. Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôrazňuje, že v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu je všeobecný súd povinný dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

31. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd ako sťažnostný súd v napadnutom uznesení sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 rezignoval na ochranu práv sťažovateľa, keď nedostatočne zohľadnil rozhodujúce skutočnosti tohto prípadu a nereagoval, resp. nedal odpoveď na všetky relevantné námietky sťažovateľa, v dôsledku čoho je potrebné napadnuté uznesenie považovať za ústavnoprávne neudržateľné.

32. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018

33. Najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Možno pritom konštatovať, že najvyšší súd ako dovolací súd rozhodnutiu najvyššieho súdu ako sťažnostného súdu z 20. apríla 2016 síce skutočne vytkol, že nereflektoval tvrdenia sťažovateľa, v dôsledku čoho rozhodnutie sťažnostného súdu vyznieva nepresvedčivo a vykazuje zreteľné prvky arbitrárnosti a porušenia základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, avšak, opierajúc sa o právny názor ústavného súdu (III. ÚS 83/09), v tejto súvislosti zároveň poukázal na zásadnú skutočnosť, a to, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa aj prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia a dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku).

Vo vzťahu k sťažovateľovej dovolacej námietke, že sťažnostný súd nevyvodil žiadne dôsledky zo svojho zistenia, že návrh na zhabanie veci bol podaný skôr, než uznesenie

o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť, a teda že 16. októbra 2015 na jeho podanie neboli splnené zákonné podmienky, dovolací súd konštatoval, že táto námietka nezodpovedá skutočnosti, keďže zo spisového materiálu je zistiteľné, že predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15. októbra 2015.

Vo vzťahu k sťažovateľovej dovolacej námietke, že sťažnostný súd nevypočul svedkov [REDACTED] a [REDACTED] a nezaoberal sa ani znaleckým posudkom č. 82/2015, 60/2015 z 30. mája 2015, a teda, že sám nevykonával žiaden dôkaz, čo sa týka skutku, dovolací súd konštatoval, že uvedené skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi proti zákonnosti vykonaných dôkazov či napádajúcimi porušenie ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom. Dovolací súd je pritom vždy viazaný konečným skutkovým zistením, a teda nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Z uvedeného dôvodu dovolacie námietky vyznačujúce sa skutkovým charakterom nedisponujú potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k sťažovateľovej dovolacej námietke, že špecializovaný súd nerozhodol o žiadosti [REDACTED] z 12. novembra 2015 o vydanie finančných prostriedkov, ktorá je návrhom, o ktorom mal špecializovaný súd rozhodnúť v samostatnom konaní postupom podľa § 97 Trestného poriadku, dovolací súd konštatoval, že dôvodnosťou tejto dovolacej námietky sa nebolo možné zaoberať, keďže smeruje proti procesnému postupu špecializovaného súdu a tento napáda z dôvodu, že nedošlo k aplikácii sťažovateľom označených procesných ustanovení (§ 97 Trestného poriadku), avšak obsahom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia, nie nesprávne použitie procesnoprávneho ustanovenia.

Vo vzťahu k sťažovateľovej dovolacej námietke týkajúcej sa splnenia hmotnoprávnych podmienok na uloženie ochranného opatrenia (zhabanie vecí) dovolací súd najprv skonštatoval, že námietkam sťažovateľa nemožno priznať relevanciu z hľadiska dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže sťažovateľom zároveň uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku („*bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky*“) má vo vzťahu k § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku postavenie *lex specialis*. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. j) Trestného

poriadku sa následne dovolací súd nestotožnil s názorom sťažovateľa, že bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Dovolací súd však na druhej strane konštatoval, že zo strany konajúcich súdov došlo k formálnemu pochybeniu, keď sťažovateľovi bolo ochranné opatrenie (zhabanie veci) uložené podľa § 83 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, hoci malo byť uložené podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona, v zmysle ktorého ak nebol uložený trest prepadnutia veci uvedenej v § 60 ods. 1 Trestného zákona, súd uloží zhabanie veci, ak to vyžaduje bezpečnosť ľudí alebo majetku, prípadne iný obdobný verejný záujem. Podľa názoru dovolacieho súdu však je zrejmé, že uvedené formálne pochybenie konajúcich súdov spočívajúce v uložení zhabania veci podľa § 83 ods. 1 písm. b) Trestného zákona namiesto podľa písm. g) citovaného ustanovenia nemalo samo osebe vplyv na zákonnosť aplikácie inštitútu ochranného opatrenia vo forme zhabania predmetnej veci, a preto z neho dovolací súd nevyvodil vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam súdu prvého a druhého stupňa dôsledok vo forme ich zrušenia.

34. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 173/07, II. ÚS 174/2019).

35. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení,

že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis IV. ÚS 226/2012, II. ÚS 174/2019). Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazuje. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

36. Ústavný súd zároveň pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva, a preto nie je ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014, II. ÚS 174/2019).

37. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018 a namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto nebolo možné dospieť k záveru o porušení práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými postupmi a rozhodnutiami najvyššieho súdu

38. Sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018, avšak v odôvodnení svojej ústavnej sťažnosti argumentoval iba porušením práva na spravodlivé súdne konanie, t. j. len vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru.

39. Vo vzťahu namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (s. 2 ústavnej sťažnosti) uvádza len to, že podľa jeho názoru v konaní pred najvyšším súdom došlo aj k porušeniu jeho základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

40. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

41. Absencia logického, kompaktného a dostatočného odôvodnenia návrhu (t. j. absencia relevantnej ústavnoprávnej argumentácie) vo vzťahu k základnému právu, vyslovenie porušenia ktorého sa sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti domáha, predstavuje nedostatok, ktorý diskvalifikuje podanie (alebo jeho časť) z ústavnoprávneho prieskumu ústavného súdu.

42. Vzhľadom na to, že absencia náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti, resp. jej časti predstavuje absenciu esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa na odstránenie tohto nedostatku nevyzýval (m. m. II. ÚS 102/2019).

43. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 8/2016 zo 17. decembra 2018 nevyhoviel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

44. Pokiaľ ide o sťažovateľovu žiadosť, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, tejto požiadavke sťažovateľa nebolo možné vyhovieť, keďže podľa názoru ústavného súdu vyslovením porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušením uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 3/2016 z 20. apríla 2016 a vrátením veci na ďalšie konanie najvyššiemu súdu bola sťažovateľovi poskytnutá dostatočná satisfakcia za porušenie jeho práva (m. m. II. ÚS 798/2016), a práve preto niet dôvodu priznať mu navyše ešte aj finančné zadosťučinenie (bod 4 výroku nálezu).

VI.

Náhrada trov konania

45. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti požiadal ústavný súd o priznanie náhrady trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom.

46. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

47. Ústavný súd konštatuje, že predmet sporu pred ústavným súdom nie je možné oceniť peniazmi. Ústavný súd vo veci sťažovateľa viedol jedno konanie na základe jednej ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľom. Ústavný súd pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

48. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby v roku 2019 (prevzatie a príprava zastúpenia; podanie ústavnej sťažnosti).

Základná sadzba tarifnej odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2019 je vo výške 163,33 € a hodnota režijného paušálu je vo výške 9,80 €.

Trovy právneho zastúpenia u sťažovateľa tak predstavujú spolu sumu 346,26 €, a to za dva úkony právnej služby v roku 2019 spolu v sume 326,66 € (2 úkony × 163,33 €) a dvakrát režijný paušál spolu v sume 19,60 € (2 × 9,80 €).

49. Ústavný súd zistil, že sťažovateľom uplatnená suma náhrady trov právneho zastúpenia spolu v sume 326,66 € je nižšia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa vyhlášky. Ústavný súd preto priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia len v ním uplatnenej výške (bod 3 výroku tohto nálezu).

50. V zmysle § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom.

51. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu